

Chrzest w Chrystusa

autorstwa Joe Mckinneya

Rozdział 1.

JAKIE BŁOGOSŁAWIEŃSTWA OTRZYMA CZŁOWIEK, KIEDY ZOSTANIE OCHRZCZONY BIBLIJNIE?

Osoba zostaje zbawiona, gdy zostaje ochrzczona zgodnie z Pismem Świętym. Istnieje kilka aspektów lub sposobów wyrażania tego daru zbawienia w Nowym Testamencie:

1. Zbawienie — Marka 16:15-16

„I rzekł do nich: Idźcie na cały świat i głoscie ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i został ochrzczony, będzie zbawiony; lecz kto nie uwierzył, będzie potępiony.”

2. Przebaczenie grzechów —Dzieje Apostolskie 2:38

„I rzekł do nich Piotr: „Nawróćcie się i niech każdy z was da się ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych; a otrzymacie dar Ducha Świętego.”

3. Przyjmij dar Ducha Świętego —Dzieje Apostolskie 2:38 powyżej

4. Zmyte grzechy —Dzieje Apostolskie 22:16

„A teraz dlaczego zwlekasz? Wstań i daj się ochrzcić, i zmyj swoje grzechy, wzywając Jego imienia”.

5. Oczyszczenie – Efez. 5:25-27

„...Chrystus także umiłował Kościół i wydał za niego samego siebie, aby go uświęcić, oczyściwszy go obmyciem wodą słowem, aby stawić przed sobą Kościół w całej jego chwale, nie mający zwały ani zmarszczki lub coś podobnego; ale żeby była święta i nienaganna”.

6. Uświęcenie — Efez. 5:26 powyżej

7. Adobre sumienie —1 Piotra 3:21

„I w związku z tym chrzest was teraz zbawia — nie przez usunięcie brudu z ciała, ale prośbę do Boga o czyste sumienie — przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”.

8. Zrzuca ciało grzechu —Kol. 2:11, 12

„W Nim i wy zostaliście obrzezani obrzezaniem dokonanym bez użycia rąk, przez usunięcie ciała przez obrzezanie Chrystusowe; razem z Nim pogrzebani w chrzcie, w którym także razem z Nim zostaliście wzbudzeni przez wiarę w działanie Boga, który Go wskrzesił z martwych”.

9. Wychowani z Chrystusem —Kol. 2:12 powyżej

10. Narodzić się na nowo — Jan 3:3-5

„Jezus odpowiedział i rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi na nowo, nie może ujrzeć królestwa Bożego. Nikodem rzekł do Niego: Jak może się człowiek narodzić, gdy jest stary? Nie może po raz drugi wejść do łona swojej matki i narodzić się, prawda? Jezus odpowiedział: Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego.

11. Ochrczeni w śmierć Chrystusa- Rzymian 6:3-6

„Albo czy nie wiecie, że my wszyscy, ochrczeni w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy ochrczeni w Jego śmierć? Dlatego zostaliśmy razem z Nim pogrzebani przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus powstał z martwych przez chwałę Ojca, tak i my mogli wejść w nowość życia. Jeśli bowiem zostaliśmy z Nim zjednoczeni na podobieństwo Jego śmierci, z pewnością będziemy także na podobieństwo Jego zmartwychwstania, wiedząc o tym, że nasze dawne ja zostało wraz z Nim ukrzyżowane, aby nasze grzeszne ciało zostało zgładzone , abyśmy już nie byli niewolnikami grzechu”.

12. Stań się dzieckiem Bożym – Gal. 3:26, 27

„Wszyscy bowiem jesteście synami Bożymi przez wiarę w Chrystusa Jezusa. Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa”.

13. Przyobleczcie się w Chrystusa —Gal. 3:27 powyżej

14. Wejść do Chrystusa —Gal. 3:27 i Rzymian 6:3 powyżej

NOTATKA 1- Wyrażenie „w Chrystusie” lub „w Chrystusie” jest bardzo znaczące! Kiedy wchodzimy do Chrystusa, zostajemy odnalezieni „w Chrystusie” i to „w Chrystusie” dane nam są wszelkie duchowe błogosławieństwa (Efez. 1:3: „Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, który w Chrystusie pobłogosławił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym w wyżynach niebieskich”).

Rzym. 3:24 – „być usprawiedliwionym jako dar z Jego łaski przez odkupienie w Chrystusie Jezusie”.

Rzym. 6:11 – „Mimo to uważajcie się za umarłych dla grzechu, ale żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie”.

Rzym. 6:23 – „Albowiem zapłatą za grzech jest śmierć, lecz darmowym darem Bożym jest życie wieczne w Chrystusie Jezusie, Panu naszym”.

Rzym. 8:1 – „Dlatego teraz nie ma żadnego potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie”.

Rzym. 12:5 – „Tak więc my, liczni, stanowimy jedno ciało w Chrystusie, a z osobna jesteśmy jedni drugich członkami.”

2 Kor. 5:17 – „...Jeśli więc ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem; stare rzeczy przeminęły; oto nadeszło coś nowego”.

2 Kor. 5:21 – „Uczył grzechem za nas Tego, który nie znał grzechu, abyśmy w Nim stali się sprawiedliwością Bożą”.

Gal. 3:28 – „Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego człowieka, nie ma mężczyzny ani kobiety; bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie”.

Efez. 1:7 – „W Nim mamy odkupienie przez Jego krew, odpuszczenie naszych win, według bogactwa Jego łaski”.

Efez. 1:11 – „W nim i my otrzymaliśmy dziedzictwo”.

Efez. 2:6 – „i razem z nim wskrzesił i posadził z nim w wyżynach niebieskich w Chrystusie Jezusie”.

Efez. 2:7 – „aby w przyszłych wiekach okazać niezrównane bogactwo swojej łaski w dobroci wobec nas w Chrystusie Jezusie”.

Efez. 2:13 – „ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy dawniej byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa”.

Efez. 3:6 – „że poganie są współdziedzicami i współczłonkami ciała oraz współuczestnikami obietnicy w Chrystusie Jezusie przez ewangelię”.

Efez. 3:12 – „w którym mamy śmiałość i ufność przystępu przez wiarę w Niego”.

Fil. 3:9 – „i można się w nim znaleźć nie mając własnej sprawiedliwości, wynikającej z Prawa, lecz tę, która wypływa z wiary w Chrystusa, sprawiedliwość, która pochodzi od Boga na podstawie wiary”.

Kol. 2:10 – „i w Nim zostaliście dopełnieni, a On jest głową wszelkiej władzy i władzy”.

1 Tes. 4:16 – „...Albowiem sam Pan zstąpi z nieba na hasło, na głos archanioła i na dźwięk trąby Bożej; a zmarli w Chrystusie powstaną pierwsi”.

2 Tym. 1:1 – „Paweł, apostoł Jezusa Chrystusa z woli Bożej, zgodnie z obietnicą życia w Chrystusie Jezusie”.

2 Tym 1:9 – „Który nas zbawił i powołał świętym powołaniem, nie według naszych uczynków, ale według postanowienia swego i łaski danej nam w Chrystusie Jezusie na wieki”.

2 Tym 2:10 – „Dlatego znoszę wszystko przez wzgląd na wybranych, aby i oni dostąpili zbawienia w Chrystusie Jezusie, a wraz z nim wiecznej chwały”.

1 Jana 3:5 – „A wiecie, że pojawił się, aby zgładzić grzechy; i w Nim nie ma grzechu.”

1 Jana 5:11 – „A świadectwo jest takie, że Bóg dał nam życie wieczne, a to życie jest w Jego Synu”.

UWAGA 2. Często padają pytania: „Czy muszę przyjąć chrzest, aby zostać zbawionym?” Łatwiej byłoby odpowiedzieć, gdybyśmy zapytali:

„Czy muszę narodzić się z wody i Ducha, aby zostać zbawionym?”

„Czy muszę zostać zmyty z moich grzechów, aby zostać zbawionym?”

„Czy muszę być dzieckiem Bożym, aby zostać zbawionym?”

„Czy muszę być „w Chrystusie”, aby zostać zbawionym?”

Odpowiedź na wszystkie te pytania jest ta sama – („tak!”) – Ponieważ to w Chrystusie udzielane są wszystkie te błogosławieństwa i jesteśmy „ochrzczeni w Chrystusa”; to znaczy, że przychodzimy do Chrystusa w akcie chrztu. Chrzest jest oczywiście konieczny, aby grzesznik mógł zostać zbawiony! Warto pamiętać, że akt chrztu nie jest dziełem człowieka, dzięki któremu może zyskać zbawienie. Jest to raczej, jak zobaczymy w następnej części tego studium, „apel do Boga o czyste sumienie – poprzez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa”.

Rozdział 2.

CZY CZŁOWIEK CZY ROZUMIE, ŻE JEGO GRZECHY ZOSTAJĄ ODPUSZCZONE, GDY PRZYJMUJE CHRZEST?

TAK, oto powody:

1. Podczas chrztu grzesznik woła do Boga, aby go zbawił

- a. **Dzieje Apostolskie 22:16** – „**A teraz dlaczego zwlekacie? Wstań i daj się ochrzcić, i zmyj swoje grzechy, wzywając Jego imienia**”. Ten fragment pokazuje, że jesteśmy ochrzczeni, aby nasze grzechy zostały zmyte, i w tym akcie chrztu wzywamy imienia Pana. Wzywać imienia Pana oznacza wzywać Go do działania. (Zobacz Wołanie imienia Pana, strona 13.)

Pytanie: Do czego wzywamy Pana podczas chrztu?

Odpowiedź: Aby nas ocalić! Aby zmyć nasze grzechy!

Ale co, jeśli nie czujemy potrzeby zbawienia, ponieważ nie wierzymy, że Jezus zbawia, nie uważamy, że jesteśmy zgubieni, lub tak naprawdę nie wiemy, co robimy, lub ponieważ myślimy, że jesteśmy już zapisane?

W tym przypadku, jak moglibyśmy wzywać Pana, aby nas zbawił podczas chrztu? Gdybyśmy nie czuli potrzeby zbawienia, nie moglibyśmy wzywać Pana, aby nas zbawił! To prawda, jak wynika z Pisma Świętego, chrzest jest aktem, w którym prosimy Pana, aby zbawił nas od naszych grzechów!

Nie oznacza to, że aby chrzest był ważny, osoba ta musi wypowiedzieć na głos takie słowa jak: „Panie, ratuj mnie od moich grzechów”. Oznacza to raczej, że zostajemy ochrzczeni w tym celu.

- b. 1 Piotra 3:21 — „Odpowiadając temu (osiem dusz ocalonych przez wodę w arce Noego), chrzest teraz zbawia — nie usunięcie brudu z ciała, ale zwrócenie się do Boga o czyste sumienie — przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.”**

Chrzest, zdaniem Piotra, nie jest zewnętrznym oczyszczeniem ciała fizycznego z brudu. Chrzest, który nas zbawia, jest raczej „modlitwą, apelem, prośbą, prośbą do Boga, aby oczyścił naszą grzeszną duszę z winy grzechu.

W New International Version jest to „przrzeczenie dobrego sumienia wobec Boga”, jak gdyby było to spowodowane tym, że jesteśmy już zbawieni i mamy czyste sumienie, a nie „dla” lub „dla” odpuszczenia grzechów w celu mieć czyste sumienie.

Jednak w większości innych tłumaczeń jest ono oddawane jako wezwanie zgodnie z Dziejami Apostołskimi 2:38, gdzie jest mowa o nim jako o „odpuszczeniu grzechów”. To sprawiłoby, że chrzest stałby się jawną modlitwą o przebaczenie, bez której z pewnością sam chrzest byłby na nic.

Wydaje się, że nie jest to najłatwiejsze wyrażenie do przetłumaczenia. Beasley-Murray tak komentuje: „... sporne wyrażenie można przetłumaczyć albo jako „modlitwę do Boga o czyste sumienie”, albo jako „przrzeczenie złożone Bogu, że będzie zachowywał czyste sumienie”.

To nie grzesznik mówi: „Obiecuję, że już nigdy więcej nie zgrzeszę!” to go ratuje. Jest to raczej krzyk grzesznikaw akcie chrztu: „Panie, proszę, ratuj mnie!” to go ratuje. Taki jest sens chrztu.

Hebrajczyków 9:13, 14 „Jeśli bowiem krew kozłów i byków oraz popiół z jałówki pokropi tych, którzy się skalali, uświęcają dla oczyszczenia ciała, o ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował siebie samego Bogu bez skazy oczyścić swoje sumienie z martwych uczynków, aby służyć Bogu żywemu?”

Rzymian 6:3 „Albo czy nie wiecie, że my wszyscy, którzy zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć?”

Dzieje Apostołskie 22:16 „Wstań i daj się ochrzcić, i zmyj swoje grzechy, wzywając Jego imienia”.

1 Piotra 3:21 „...chrzest was teraz zbawia – nie usunięcie brudu z ciała, ale prośba do Boga o czyste sumienie – przez zmartwychwstanie Jezusa”.

Widzimy z nich, że nasze sumienie zostaje oczyszczone krwią Chrystusa, podczas chrztu mamy kontakt z Jego krwią (śmiercią), a podczas chrztu wzywamy Pana, aby nas zbawił. Te trzy stwierdzenia idealnie do siebie pasują. Zbawienie jest nam dane przez chrzest, ponieważ to w nim błagamy Boga, aby oczyścił nasze sumienie krwią Chrystusa odkupieńczą ofiarę, Jego ukrzyżowanie.

Jeżeli osoba ochrzczona jest nieświadoma lub nie wierzy w prawdę, że Bóg przebacza mu grzechy (obmywa je, odpuszcza, oczyszcza sumienie) podczas chrztu, to z pewnością nie może prosić o przebaczenie ani się o nie modlić swoich grzechów. Taki brak zrozumienia sprawia, że to właśnie jego chrzest, a nie chrzest, o którym mowa w 1 Piotra 3:21, chrzest go „zbawia”.

Wniosek jest taki: zbawienie (przebaczenie grzechów), które wypływa z zjednoczenia z Bogiem w Chrystusie, następuje wtedy, gdy nasze ufne serca zwracają się do Boga o czyste sumienie. Robimy to podczas chrztu. Chrzest to wiara wołająca do Boga o zbawienie, oparta na śmierci Chrystusa na krzyżu. Chrzest jest biblijną „modlitwą grzesznika”, niekoniecznie wypowiedaną, ale rozumianą i wykonaną.

C. Kolosan 2:12 – „z nim pogrzebani w chrzcie, w którym też razem z nim zostaliście wskrzeszeni przez wiarę w działanie Boga, który go wskrzesił z martwych”.

Powstanie do nowego życia następuje poprzez lub za pomocą (gr. dia) naszej wiary w działanie lub działanie Boga. W rzeczywistości ufamy Bogu, że zbawi nas w akcie chrztu. Należy pamiętać, że chrzest jest wiarą w działanie Boga. Chrzest jest dziełem Boga, nie naszym.

Kiedy przyjmujemy chrzest, wierzymy (ufamy), że Bóg działa. To dzięki naszej wierze w Jego działanie On działa! Aby nasz chrzest był skuteczny, musimy wierzyć, że Bóg działa, aby wznieść nas do nowego życia (ratuj nas).

Powtórzę raz jeszcze: tym właśnie jest chrzest: wołaniem do Boga, aby nas zbawił i ufnością, że On to zrobi, w oparciu o oczyszczającą moc krwi Chrystusa.

Wzywajcie imienia Pana, Studium słowa

Aby wywołać imię Pan oznacza wzywanie Go do działania. Przeczytaj każdy werset w jego własnym kontekście, a zauważysz, jak wzywanie imienia Pana oznacza wołanie do Boga, aby zbawił, pomógł, błogosławił, chronił, działał itp.

1 Królów 18:24— „Wtedy wzywacie imienia waszych bogów, a ja będę wzywał imienia Pana; a Bóg, który odpowiada ogniem, jest Bogiem”. A cały lud odpowiedział i powiedział: „To dobry pomysł”.

2 Królów 5:11 Ale Naaman odszedł rozgniewany i powiedział: Myślałem, że na pewno wyjdzie do mnie, stanie i będzie wzywał imienia Pana, swego Boga, pomacha ręką nad tym miejscem i uzdrowi mnie z trądu.

Psalm 105:1— „Och, dzięki składajcie Panu! Wzywaj Jego imienia; Rozgłaszajcie Jego dzieła wśród narodów”.

Psalm 116:3-4— „Oplątały mnie więzy śmierci, ogarnęła mnie udręka grobu; Ogarnął mnie niepokój i smutek. Wtedy wzywałem imienia Pana: «Panie, proszę Cię, ratuj moje życie!»

Psalm 116:13— (NBG) „Wezmę kielich zbawienia i będę wzywał imienia Pańskiego”.

Psalm 116:17— (NBG) „Złożę Ci ofiarę dziękczynną i będę wzywał imienia Pańskiego”.

Izajasza 12:4— „I w owym dniu powiecie: dziękujcie Panu, wzywajcie Jego imienia. Rozgłaszajcie Jego dzieła wśród narodów; Niech pamiętają, że Jego imię jest wzniosłe”.

Izajasza 64:7— „I nie ma nikogo, kto by wzywał Twojego imienia i nie budził się, by Cię chwycić; bo zastonięś przed nami swoje oblicze i wydałeś nas w moc naszych nieprawości.

Lamenty 3:55— „Wzywałem imienia Twojego, Panie, z najniższej otchłani”.

Joela 2:32— „I stanie się, że każdy, kto będzie wzywał imienia Pańskiego, zostanie wybawiony; Bo na górze Syjon i w Jerozolimie będą ci, którzy uciekną”.

Sofoniasza 3:9— „Wówczas bowiem dam oczyszczone wargi narodów, aby wszyscy wzywali imienia Pana i służyli Mu ramię przy ramieniu”.

Zachariasza 13:9— „A trzecią część wrzucę przez ogień, będę ją wytapiał, jak się wytapia srebro, i poddam ją próbie, jak się próbuje złoto. Będą wzywać mojego imienia, a Ja im odpowiem. Powiem: «Oni są moim ludem», a oni powiedzą: «Pan jest moim Bogiem»”.

Dzieje Apostolskie 2:21— „I stanie się, że każdy, kto będzie wzywał imienia Pańskiego, będzie zbawiony”.

Dzieje Apostolskie 9:14— „I tu ma władzę od arcykapłanów, aby związać wszystkich, którzy wzywają Twojego imienia”.

Dzieje Apostolskie 9:21— „...Czy to nie ten, który w Jerozolimie wytracił tych, którzy wzywali tego imienia, a który tu przybył, aby ich związać przed arcykapłanów?”

Dzieje Apostolskie 22:16— „A teraz dlaczego zwlekasz? Wstań, daj się ochrzcić i zmyj swoje grzechy, wzywając Jego imienia”.

Rzymian 10:13— „Bo każdy, kto wzywa imienia Pańskiego, będzie zbawiony”.

1 Koryntian 1:2— „do Kościoła Bożego, który jest w Koryncie, do tych, którzy zostali uświęceni w Chrystusie Jezusie, święci przez powołanie, wraz ze wszystkimi, którzy na każdym miejscu wzywają imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, ich i naszego Pana”.

Rozdział 3.

DOKTRYNA UZASADNIENIA

Doktryna o usprawiedliwieniu przez wiarę wymaga, aby człowiek rozumiał i wierzył, że jego grzechy zostaną odpuszczone podczas chrztu. Dlatego ważne jest, abyśmy wiedzieli, co oznacza usprawiedliwienie.

Aby pomóc nam zrozumieć to słowo, pomyślmy o superreligijnym, czyniącym dobro, obłudnym obłudniku, filarze kościoła i o brudnym, zgniłym, niedobrym, zdradzieckim, niegodziwym, zdierycy i grzeszniku u jego boku.

„I opowiedział też pewną przypowieść niektórym, którzy ufali sobie, że są sprawiedliwi, a innymi gardzili: «Dwóch ludzi przyszło do świątyni, aby się modlić, jeden faryzeusz, a drugi celnik. Faryzeusz stał i tak się modlił: „Boże, dziękuję Ci, że nie jestem jak inni ludzie; oszuści, niesprawiedliwi, cudzołożnicy, albo nawet jak ten celnik. Poszczę dwa razy w tygodniu; Płacę dziesięcinę ze wszystkiego, co dostaję”. Natomiast celnik, stojący w pewnej odległości, nie chciał nawet oczu podnieść ku niebu, ale bił się w pierś, mówiąc: „Boże, zmiłuj się nade mną grzesznikiem!” „Powiadam wam, że ten człowiek odszedł do swego domu usprawiedliwiony, a nie tamten; bo każdy, kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony” (Łk 18,9-14).

A. Co to znaczy być usprawiedliwionym? Co to jest uzasadnienie?

Uzasadnienie jest terminem prawnym. Uzasadnienie, zdefiniowane w Konkordancji analitycznej Younga, oznacza „wyrok sądowy, deklarację prawa do uznania lub uznania prawa”. W słowniku Vine’s Dictionary of New Testament Words powiedziano, że usprawiedliwienie „oznacza akt ogłoszenia sprawiedliwego, usprawiedliwienia, uniewinnienia”.

Osoba usprawiedliwiona zostaje ogłoszona lub ogłoszona sprawiedliwą. (To samo greckie słowo przetłumaczone w Nowym Testamencie jako „sprawiedliwy” 33 razy jest tłumaczone jako „sprawiedliwy” 41 razy). Uznanie człowieka za usprawiedliwionego jest tym samym, co uznanie człowieka za sprawiedliwego.

Być może świadomość, że „sprawiedliwy” i „sprawiedliwy” to dwa sposoby tłumaczenia tego samego greckiego słowa, pomoże nam zrozumieć, że być usprawiedliwionym nie oznacza bycia uczynionym „tak jakbym” nigdy nie zgrzeszył. Samo to, że nie mamy grzechu, nie czyni nas akceptowalnymi w oczach Boga. Musimy „odjąć” nasze grzechy i „dodać” sprawiedliwość Chrystusa. Usprawiedliwienie ma miejsce wtedy, gdy przestępca nie tylko zostaje uznany za niewinnego przestępstwa, którego się dopuścił, ale także zostaje uznany za osobę sprawiedliwą.

Istnieje różnica pomiędzy „byciem sprawiedliwym” a „uznaniem za sprawiedliwego”. Zostaliśmy uznani za sprawiedliwych w chwili zbawienia. Spędzamy życie, stając się prawi, gdy duchowo wzrastamy na obraz Chrystusa. Usprawiedliwienie jest wyłącznie dziełem Boga, w którym przypisuje nam On sprawiedliwość Chrystusa.

Są dwa rodzaje sprawiedliwości: przypisana (przypisana, przypisana lub policzona) sprawiedliwość i sprawiedliwość zastuzona. Rozważmy List do Filipian 3:3-9: „Jesteśmy bowiem prawdziwymi obrzezanymi, którzy oddajemy cześć w Duchu Bożym i chlubimy się w Chrystusie Jezusie, a nie pokładamy ufności w ciele, chociaż i ja mógłbym pokładać ufność w ciele. Jeśli ktoś inny chce pokładać ufność w ciele, to ja tym bardziej: obrzezany ósmego dnia, z narodu izraelskiego, z pokolenia Beniamina, Hebrajczyk z Listu do Hebrajczyków; co do Prawa, faryzeusz; co do gorliwości, prześladowca kościoła; co do sprawiedliwości, która jest w Prawie, uznana za nienaganną. Ale cokolwiek było dla mnie zyskiem, ze względu na Chrystusa uznałem to za stratę. Co więcej, wszystko uznaję za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa, Pana mojego, dla którego poniosłem stratę wszystkiego i uznaję to za śmiecie, aby zyskać Chrystusa i być znaleźć w Nim, nie mając własnej sprawiedliwości, wynikającej z Prawa, ale tę, która wynika z wiary w Chrystusa, sprawiedliwość, która pochodzi od Boga na podstawie wiary (jest to sprawiedliwość przypisana).”

B. Jesteśmy usprawiedliwieni (zbawieni, uznani za sprawiedliwych) przez wiarę.

„Utrzymujemy bowiem, że człowiek dostępuje usprawiedliwienia przez wiarę, niezależnie od uczynków Prawa”. (Rzymian 3:28)

„Wiedząc, że człowiek nie zostaje usprawiedliwiony przez uczynki Prawa, ale przez wiarę w Jezusa Chrystusa, i my uwierzyliśmy w Chrystusa Jezusa, abyśmy mogli zostać usprawiedliwieni przez wiarę w Chrystusa, a nie przez uczynki Prawa; gdyż z uczynków Prawa żadne ciało nie będzie usprawiedliwione”. (Galatów 2:16)

„Teraz, gdy nikt nie jest usprawiedliwiony przez Prawo, przed Bogiem jest oczywiste, że «sprawiedliwy z wiary żyć będzie»” (Galacjan 3:11).

„Bo i my kiedyś byliśmy głupi, nieposłuszni, zwiedzeni, zniewoleni różnymi pożądliwościami i przyjemnościami, spędzając życie w złości i zazdrości, pełni nienawiści i nienawidząc siebie nawzajem. Ale gdy ukazała się dobroć Boga, naszego Zbawiciela, i Jego miłość do ludzi, zbawił nas nie na podstawie uczynków,

które spełniliśmy sprawiedliwie, ale według swego miłosierdzia przez kąpiel odrodzeniową i odnowienie w Duchu Świętym, którego wylał na nas obficie przez Jezusa Chrystusa, Zbawiciela naszego, abyśmy usprawiedliwieni z łaski Jego stali się dziedzicami według nadziei życia wiecznego”. (Tytusa 3:3-7)

„Ale Bóg, będąc bogaty w miłosierdzie, dla wielkiej swojej miłości, jaką nas umiłował, nawet gdy umarliśmy w grzechach, ożywił nas razem z Chrystusem (łaską zbawieni jesteście) i razem z nim wskrzesił i posadził nas z sobą w wyżynach niebieskich, w Chrystusie Jezusie, aby w przyszłych wiekach mógł okazać niezrównane bogactwo swojej łaski w dobroci wobec nas w Chrystusie Jezusie. Łaską bowiem jesteście zbawieni przez wiarę; i to nie z was, jest to dar Boży; nie z uczynków, żeby się nikt nie chlubił. Jego bowiem dziełem jesteśmy, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg z góry przygotował, abyśmy w nich chodzili.” (Efezjan 2:4-10)

C. Kilka wniosków na podstawie tych fragmentów:

- Bożym motywem zbawienia nas jest Jego miłosierdzie, dobroć, miłość i łaska
- Nasze działania nie skłoniły Boga do łaski. Łaska Boża pobudziła nas do zrobienia kroku w Jego stronę.
- Bóg zbawia grzeszników, którzy nie zasługują na zbawienie. Łaska jest niezastużoną i niezastużoną przychylnością.
- Jesteśmy zbawieni z łaski przez wiarę.
- Zbawienie następuje dzięki chwalebneemu dziełu Chrystusa, a nie naszemu.
- Należało się gniewowi, ale łaska została udzielona.
- Nie my ratujemy się od naszych grzechów, to raczej Bóg nas zbawia.
- Zbawienie jest darem Boga.
- Zbawienie następuje przez wiarę.
- Żywa (posłuszna) wiara jest środkiem, dzięki któremu otrzymujemy łaskę Bożą.
- Do zbawienia potrzebna jest ludzka reakcja. Aby zostać zbawionymi, musimy zaufać Jezusowi jako naszej ofierze za grzech.
- Wszystkie nasze prawe uczynki są wykluczone jako środki do zbawienia.
- Doskonałe posłuszeństwo Chrystusa zasłużyło na dane nam zbawienie.
- Nie jesteśmy zbawieni dlatego, że jesteśmy wystarczająco dobrzy, ale dzięki zasługom dzieła Chrystusa.
- Zbawcza wiara ufa i zależy od zbawczego dzieła Boga w Chrystusie.

Chrzest, który teraz nas zbawia (1 Piotra 3:21), aby był skuteczny, musi zostać zaklasyfikowany jako wiara. Musi być wyrazem naszej wiary w Chrystusa jako nasz grzech – ofiarę! W przeciwnym razie bycie zbawionym przez chrzest oznaczałoby, że jesteśmy usprawiedliwieni na podstawie uczynków prawa, a nie na podstawie wiary.

Rozdział 4.

CHRZEST I UPRAWIENIE PRZEZ WIARĘ

„Ochrzcić się w Chrystusa” należy uważać za wiarę, a nie jako arbitralne przykazanie Boże, sprawdzające naszą gotowość do posłuszeństwa. Tylko wtedy, gdy chrzest jest rozumiany jako wiara, może on zgodzić się z celem Pawła, jakim było udowodnienie, że usprawiedliwienie następuje przez wiarę w Chrystusa. W szczególności należy postrzegać chrzest jako oznaczający zaufanie Chrystusowi jako Zbawicielowi.

A. Paweł napisał List do Galatów, aby udowodnić, że jesteśmy synami Bożymi przez wiarę w Chrystusa, a nie przez prawo – w przeciwieństwie do legalistów, którzy opowiadali się za usprawiedliwieniem przez przestrzeganie prawa. Zwróć uwagę, jak mocno podkreślał tę prawdę.

2:16 – wiedząc jednak, że człowiek nie dostępuje usprawiedliwienia z uczynków Prawa, lecz przez wiarę w Jezusa Chrystusa, i my uwierzyliśmy w Chrystusa Jezusa, abyśmy mogli zostać usprawiedliwieni przez wiarę w Chrystusa, a nie z uczynków Prawa ; gdyż z uczynków Prawa żadne ciało nie zostanie usprawiedliwione.

2:21 – „Nie przekreślam łaski Bożej, bo jeśli przez zakon przychodzi sprawiedliwość, to Chrystus niepotrzebnie umarł.

3:6-9 – „Tak też Abraham uwierzył Bogu i poczytano mu to za sprawiedliwość. Bądźcie więc pewni, że synami Abrahama są ci, którzy są w wierze. Pismo Święte, przewidując, że Bóg usprawiedliwi pogan przez wiarę, już wcześniej głosiło Abrahamowi ewangelię, mówiąc: „Wszystkie narody będą w tobie błogosławione. Zatem wierzący są błogosławieni Abrahamem, wierzącym”.

3:26 – Wszyscy bowiem jesteście synami Bożymi przez wiarę w Chrystusa Jezusa.

3:27-9 – Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego człowieka, nie ma mężczyzny ani kobiety; bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie. A jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami zgodnie z obietnicą.

B. List do Galacjan 3:27 nie został podany jako traktat o chrzcie. Mówił o usprawiedliwieniu przez wiarę. Jedynym sposobem, w jaki możemy zrozumieć jego znaczenie w wersecie 27, jest kontekst, w jakim został on napisany. Dlaczego Paweł wspominał o chrzcie? Jak to pasuje do jego głównego tematu (Gal. 2:16)? To właśnie w kontekście usprawiedliwienia przez wiarę w Chrystusa apostoł napisał: „Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa” (3:27). Ale to stwierdzenie jest poprzedzone słowami: „Wszyscy bowiem jesteście synami Bożymi przez wiarę w Chrystusa Jezusa” (werset 26). Gdyby znaczenia chrztu nie sklasyfikowano jako wiary w Chrystusa, nie miałyby to znaczenia dla argumentacji Pawła. Jeśli wersetu 27 nie należy utożsamiać z werselem 26, wówczas odniesienie Pawła do chrztu jest zarówno nieistotne, jak i mylące, ponieważ wprowadziłby on warunek usprawiedliwienia jako dodatek do zasady wiary. Jednak apostoł w wersecie 27 nadal naucza o usprawiedliwieniu przez wiarę w Chrystusa, w przeciwieństwie do zbawienia przez przestrzeganie prawa.

Co zatem oznacza chrzest? To coś więcej niż tylko zanurzenie w wodzie. Oznacza wiarę w Chrystusa. Nie jest tak, że chrzest ma być poprzedzony wiarą w Jezusa, Syna Bożego. Chrzest jest zobowiązaniem przez wiarę w Jezusa, który złożył siebie w ofierze za nasze grzechy.

Gdyby chrzest był jedynie poleceniem Bożym, wybranym w celu sprawdzenia naszej gotowości do posłuszeństwa, a nie postrzeganym jako zaufanie Chrystusowi jako Zbawicielowi; gdyby należało się temu poddać tylko dlatego, że tak nakazał Jezus, byłby to legalizm (uczynienie chrztu dziełem sprawiedliwości, którego dokonujemy). Kiedy jednak postrzegamy chrzest jako ustanowione przez Boga ucieleśnienie wiary, przez które jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem, staje się to spójne z tematem usprawiedliwienia z wiary Galacjan.

Jeśli tzw. „plan zbawienia” oznacza zbiór arbitralnych poleceń wydawanych przez osobę sprawującą władzę, a ten, kto go przestrzega, zostaje nagrodzony zbawieniem, to przykazania te stają się czystym legalizmem.

C. Nie można oddzielać chrztu od wiary w Chrystusa, który nas zbawi. Uczynienie z tego przykazania lub zarządzenia opartego wyłącznie na autorytecie Chrystusa i sprawdzającego gotowość człowieka do posłuszeństwa Jemu jest powrotem do legalizmu. Chrzest uważany za ucieleśnienie wiary w Chrystusa jako ofiara za grzech nie stanowi dzieła legalizmu. Jedynym sposobem, aby właściwie bronić chrztu jako warunku zbawienia, jest zrozumienie go jako wiary; to znaczy poleganie na Chrystusie jako na ofierze za grzech.

Osoba ochrzczona powinna patrzeć na krzyż, a nie tylko na akt zanurzenia w wodzie. Musimy być bardzo ostrożni, aby nie przekazywać idei, że wiara prowadzi do pokuty, a pokuta prowadzi do chrztu i że chrzest jako akt posłuszeństwa jest czymś odrębnym i niezależnym od wiary. Takie myślenie byłoby legalizmem.

D. Przez chrzest jesteśmy przyoblekani w Chrystusa. „W Chrystusie” i „w Chrystusie” oznaczają zjednoczenie z Chrystusem. Próba usprawiedliwienia na mocy prawa (przez zasługi lub dobre uczynki) oznacza „oddzielenie od Chrystusa” (Galacjan 5:4), ale bycie usprawiedliwionym przez wiarę (wcieloną w chrzest) oznacza zjednoczenie z Chrystusem. Taki jest argument apostoła w Liście do Galacjan 3:26, 27. Chrztu nie można rozumieć w oderwaniu od wiary w Chrystusa jako ofiary za grzech. Samo cytowanie Listu do Galacjan 3:27 w celu udowodnienia konieczności chrztu oznacza pominięcie rozważenia go we właściwym kontekście. Galacjan 3:26, 27 pokazuje, że chrzest jest wiarą ucieleśnioną, wyrażoną lub wyobrażoną. Przez naszą wiarę w Chrystusa jako ofiarę za nasze grzechy, chrzest powoduje, że przychodzimy do Chrystusa i przyoblekamy się w Chrystusa. Odziani w Chrystusa, okryci sprawiedliwością Chrystusową, a nie naszą, wchodzenie w Chrystusa, wchodzenie w zbawczą relację z Chrystusem – wszystko to dzieje się przez naszą wiarę w Niego podczas chrztu.

mi. Wniosek:

Przyjęcie chrztu tylko po to, aby być posłusznym jakiemuś przykazaniu Bożemu, a nie w celu otrzymania przebaczenia, a tym samym zbawienia przez zasłużoną śmierć Chrystusa na krzyżu, czyni chrzest dziełem, a zatem formą legalizmu. Nie jesteśmy zbawieni przez żadne nasze własne uczynki sprawiedliwości, ale przez wiarę w Chrystusa.

Pan dał wiele przykazań. Na przykład: „daj temu, kto cię prosi i nie odwracaj się od tego, kto chce od ciebie pożyczyć”. To jest polecenie. Myślenie, że przestrzegając tego przykazania, można nieświadomie zostać zbawionym, zaprzeczałoby Ef. 2:8-9: „Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę i to nie z was; jest to dar Boży, a nie wynik uczynków, aby się nikt nie chlubił.” Byłoby to również zaprzeczeniem Tytusa 3:5: „Zbawił nas nie na podstawie uczynków, które sprawiedliwie spełniliśmy, ale według Jego miłosierdzia przez obmycie odradzające i odnawiające w Duchu Świętym.” Byłoby to posłuszeństwem wobec przykazania, ale niezwiązanego bezpośrednio z wiarą w Chrystusa w celu zbawienia, ani ze śmiercią, pogrzebem i zmartwychwstaniem Jezusa. To ostatnie jest chrztem, który według pisarzy Nowego Testamentu był konieczny do zbawienia.

Rozdział 5.

CZY ISTNIEJĄ WARUNKI, KTÓRE NALEŻY SPEŁNIĆ, ABY KTOŚ MÓGŁ ZOSTAĆ OCHRZCZONY?

Tak, istnieją warunki wstępne do chrztu. Wynika to jasno z relacji Filipa i skarbnika etiopskiego z Dziejów Apostolskich 8. Po nauczaniu Jezusa, począwszy od Izajasza 53, eunuch zapytał: „Oto woda, dlaczego nie mogę zostać ochrzczony?” Odpowiedź Filipa zawierała warunek wstępny: „Jeśli wierzysz całym sercem, możesz”. Logiczne jest, że gdyby nie wierzył, nie mógłby zostać ochrzczony.

„Wielkie zlecenie” zapisane w Ewangelii Mateusza 28:19 także pokazuje, że istnieją warunki wstępne chrztu: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”. Kim jesteśmy, żeby chrzcić? Mamy chrzcić tylko uczniów – tych ludzi, którzy decydują się naśladować Jezusa i uczyć się od Niego. Ci, którzy nie zdecydują się naśladować Jezusa (pokutować), nie powinni być ochrzczeni.

Najprostszym i najbardziej zwięzłym sposobem wyrażenia warunków wstępnych chrztu może być po prostu stwierdzenie, że musimy wierzyć i pokutować, aby przyjąć chrzest; to znaczy, jeśli rozumiemy, co to oznacza.

Jednakże przy tej prostocie może być łatwo uprzedzić wóz przed koniem, a czyniąc to, moglibyśmy zignorować (lub nie podkreślić) centralne miejsce ewangelii Jezusa Chrystusa.

Istnieje ważny, a nawet istotny związek pomiędzy Krzyżem Chrystusa, wiarą (jako ufnością i przekonaniem), pokutą, uczniostwem, panowaniem Jezusa, chrztem i odkupieniem. Rozważ następujące:

1. Aby zostać ochrzczonym, OTrzeba przyznać, że jest grzesznikiem, który potrzebuje Zbawiciela.

1 Tymoteusza 1:15 „Stwierdzenie godne zaufania, zasługujące na pełne uznanie, że Chrystus Jezus przyszedł na świat, aby zbawić grzeszników, wśród których ja jestem pierwszy ze wszystkich”.

Wiele osób nie odczuwa potrzeby wybawiciela, ponieważ nie czują się zagubione. Niezależnie od tego, czy chodzi o wysłuchanie poruszającego kazania; może przyjaciel, który podzieli się z tobą prawdą; może czytając traktat; cokolwiek, w jakiś sposób trzeba zrozumieć, że „wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej” (Rzymian 3:23). Jak dawno temu powiedział prorok Izajasz: nasze grzechy zastoniły przed nami oblicze Boga, tak że On nie słyszy.” (Izajasz 59:2). Nasz własny grzech oddziela nas od Boga! „Zapłatą za grzech jest śmierć” my czytamy w Liście do Rzymian 6:23. Jest to śmierć duchowa, która jest oddzieleniem od Boga tych, którzy się zgubili.

„Ale co z moimi dobrymi uczynkami?” ktoś może powiedzieć. Odpowiedź powraca: „Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę i to nie z was; dar ten jest Boży, a nie z uczynków, aby się kto nie chlubił” (Efezjan 2:8, 9). „Ale moje grzechy są małe” – mówią inni, ale „Kto bowiem zachowa całe Prawo, a mimo to potknie się w jednym, będzie winny wszystkich” (Jakuba 2:10).

Ludzka pycha i samowystarczalność są największymi przeszkodami na drodze do zbawienia. Kto nie chce się przyznać, że jest grzesznikiem potrzebującym przebaczenia, jest zgubiony i nie może przyjąć chrztu, aby zostać zbawionym. Grzesznicy potrzebują zbawienia.

2. Aby zostać ochrzczonym, Jeden Należy uznać, że Jezus jest jedyną nadzieją na zbawienie.

Nie ma innego wyjścia. Przez swoją śmierć na krzyżu Jezus może zbawić, uwolnić i odkupić grzeszników. W Ewangelii Jana 14:6 Jezus oświadczył: mówi: „Ja jestem drogą, prawdą i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze mnie”. Jedyną drogą do Boga możemy dotrzeć przez Chrystusa. Czytamy także w Dziejach Apostolskich 4:12: „I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni”. Nie możemy zostać zbawieni polegając na Mahomecie, Buddzie, judaizmie, hinduskich bogach czy jakiegokolwiek innej religii. Nie możemy też wymyślić własnego systemu „chrześcijaństwa”, jak to się dzieje dzisiaj, i oczekiwać, że nas zbawi. Tylko Jezus Chrystus może określić warunki naszego zbawienia, ponieważ zapłacił za nas cenę i jest naszym jedynym Zbawicielem. Nie ma innego wyjścia. To, co Jezus uczynił dla grzeszników, było konieczne, aby przynieść Boże miłosierdzie potępionym grzesznikom.

3. Co zatem zrobił Jezus, aby zbawić grzeszników?

A. Jezus stał się człowiekiem. Zanim Jezus przyszedł, był Bogiem (Jana 1:1) i był równy Bogu (Filip. 2:6). Ale Zbawiciel człowieka musi być zarówno ludzki, jak i boski; w przeciwnym razie nie mógłby znieść grzechów człowieka. Ogołocił się... przychodząc na podobieństwo ludzi” (Fil. 2:7).

B. Chrystus stał się naszym nosicielem grzechów. „Lecz został przebity za nasze przestępstwa, został zdruzgotany za nasze winy; kara, która przyniosła nam pokój, spadła na niego i dzięki jego ranom jesteśmy uzdrowieni... i Pan włożył na niego winę nas wszystkich” (Izajasz. 53:5, 6). „On uczynił grzechem za nas Tego, który nie znał grzechu” (2 Kor. 5:21). „Który sam na ciele swoim poniósł nasze grzechy na drzewo” (1 Piotra 2:24). Nikt inny nie mógł być nosiciel grzechu człowieka.

C. Chrystus stał się naszą ofiarą za grzech. „Bóg wydał go na ofiarę prześlągania przez wiarę w jego krew” (Rzym. 3:25). „Chrystus umarł za nasze grzechy” (1 Kor. 15:3). „Który wydał samego siebie za nasze grzechy” (Gal. 1:4).

D. Został wychowany dla nas. „Lecz teraz Chrystus powstał z martwych, jako pierworodny tych, którzy śpią. Ponieważ bowiem przez człowieka przyszła śmierć, przez człowieka (Chrystus w ciele) przyszło także zmartwychwstanie. Bo jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni.” (1 Kor. 15:20-22). „Zmartwychwstał „dla naszego usprawiedliwienia” (Rzym. 4:25)

mi. Jest po prawicy Boga i oręduje za nami. „Dlatego może całkowicie zbawić tych, którzy przez Niego przystępują do Boga, gdyż zawsze żyje, aby się wstawiać za nimi” (Hbr 7,25). „Mamy Tego, który przemawia do Ojca w naszej obronie – Jezusa Chrystusa, Sprawiedliwy” (1 Jana 2:1). „Chrystus Jezus, który umarł, a nawet więcej, który zmartwychwstał, jest po prawicy Boga i także wstawia się za nami (Rz 8,24).

F. Chrystus uczynił wiele innych rzeczy dla dobra człowieka, ale to przez swoją śmierć nas odkupił. Na przykład pozostawił nam niezrównane Kazanie na Górze, ale ta nauka nie jest odkupieńcza. Ewangelia, która zbawia, to dobra nowina o śmierci Chrystusa za nasze grzechy (1 Kor. 15:3, 4). Źródłem naszego zbawienia jest krew Chrystusa.

G. To, co Jezus dla nas zrobił, nazywa się „ewangelią”, co oznacza „dobrą nowinę”! W Ewangelii Marka 16:15, 16 Jezus powiedział: „Idźcie i głóście ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy [tej ewangelii] i przyjmie chrzest, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy [tej ewangelii], będzie potępiony”. Aby zostać zbawionym, musimy wierzyć w tę ewangelię i przyjąć chrzest. Jeśli nie wierzymy [w tę] ewangelię, nie będziemy chcieli ani nie możemy przyjąć chrztu.

Rozdział 6.

TO, CO ZGUBIONA OSOBA MUSI ZROBIĆ, ABY ZOSTAĆ ZBAWIONYM, NAWIĄZUJE DO TEGO, CO ZROBIŁ JEZUS, ABY JĄ ZBAWIĆ.

Warunki zbawienia to nie tylko czyny nakazane przez osobę posiadającą władzę, które stają się podstawą naszego odkupienia. „Chrystus ukrzyżowany” sam jest Zbawicielem. „Ofiarował siebie”. (Hebrajczyków 7:27). „Oddał siebie” (Galacjan 1:4). Myśl, że warunki zostały wybrane arbitralnie, ignoruje krzyż. Nic nie unieważnia krzyża bardziej niż głóśzenie warunków zbawienia bez odniesienia ich do odkupieńczego dzieła Zbawiciela.

To, co Jezus zrobił, aby nas zbawić, określa zatem, co musimy zrobić, aby zostać zbawieni. Nic, co jest wymagane od grzeszników, nie może służyć odpuszczeniu grzechów, jeśli nie ma związku z krwią Chrystusa. Na przykład wiara nie ma mocy odkupieńczej; ale krew Chrystusa jest odkupieńcza. Zatem wiara jest warunkiem zbawienia, ponieważ oznacza zaufanie lub poleganie na krwi Chrystusa. (Zobacz Jana 3:16 i Rzymian 3:25).

Wymagana jest wiara w ukrzyżowanego Syna Bożego.

Jana 3:16 uczy tego. „Bóg tak umiłował świat, że dał swego jednorodzonego syna, aby każdy, kto w niego wierzy, został zbawiony”. To był Jego Syn, którego dał Bóg. Ale Syn musi zostać wywyższony na krzyżu. Syn umarł za nasze grzechy. Dlatego nie wystarczy po prostu wierzyć, że Jezus jest Synem Bożym. Grzesznik musi także wierzyć w Syna ukrzyżowanego za swoje grzechy. Wiara, która zbawia, musi być pokładana w Synu, który umarł, aby zbawić. „Którego Bóg ustanowił na prześląganie przez wiarę w jego krew” (Rzymian 3:25). Chrystus jest naszym prześląganiem, ponieważ przelał za nas swoją krew (swoją ofiarę), a my odpowiadamy mu przez wiarę. Musimy mieć wiarę w Jego krew (zaufanie Jego krwi) lub wiara w Tego, który przelał swoją krew.

Ale co to znaczy wierzyć w Chrystusa ukrzyżowanego? Jest to wiara, że umarł za nasze grzechy, a także zaufanie lub poleganie na Nim jako na ofierze za grzech.

Jezus umarł, aby odkupić człowieka, dlatego aby uzyskać zbawienie, należy polegać na Jego śmierci lub ufać jej. Ta zależność od Chrystusa ukrzyżowanego jest wiara. Ta wiara to coś więcej niż pewność, że Jezus spełni swoją obietnicę zbawienia pod pewnymi warunkami. Same warunki oznaczają ufność w Jego śmierć dla zbawienia. Wiara patrzy na krzyż, na krew. Jezus nie umarł jedynie po to, aby skłonić kogoś do uznania go za Pana lub króla, to znaczy za osobę mającą prawo do panowania nad nami. Umarł, aby zbawić grzeszników. Dlatego wiara, która zbawia, musi oznaczać zależność od Jego krwi. Bez zaufania krwi jako elementu wiary nie ma zadowalającej odpowiedzi na Chrystusa jako ofiarę za grzech. Wiara, która zbawia, musi mieć za przedmiot Jezusa Chrystusa i to ukrzyżowanego. Ta wiara patrzy na krzyż. Każde inne pojęcie wiary usuwa Jezusa z krzyża i czyni go jedynie nauczycielem lub prawodawcą. Jezus jest Zbawicielem. nie polegajcie więc na warunkach, ale na Chrystusie.

1. Aby zostać ochrzczonym i w ten sposób zbawionym, należy odpokutować za swoje grzechy.

Jezus mówi w Ewangelii Łukasza 13:3: „...jeśli się nie nawrócicie, wszyscy podobnie zginiecie”. To albo żałujesz, albo zginiesz; wybór należy do nas. W Dziejach Apostolskich 17:30 czytamy: „Bóg rzeczywiście przeoczył te czasy niewiedzy, ale teraz wszędzie nakazuje wszystkim ludziom pokutę”. Wszystkim ludziom na całym świecie przykazano od Boga, aby pokutowali. Żałować czego? Żałuj za nasze grzechy. Pokutuj, że nie w pełni służyłeś i nie postępowałeś zgodnie ze wszystkim, co mówi Bóg. Bóg błaga nas o pokutę. Bardzo pragnie, abyśmy zwrócili się do Niego. Mówi nam w 2 Liście Piotra 3:9: „Pan nie zwleka z dotrzymaniem swojej obietnicy, jak niektórzy uważają za zwleknięcie, ale jest cierpliwy wobec nas, nie chcąc, aby ktokolwiek zginął, ale aby wszyscy przyszli do pokuty”. Bóg chce, abyśmy odpokutowali, abyśmy mogli zostać zbawieni.

Pokuta to nie tylko przeproszenie. W 2 Liście do Koryntian 7:10 czytamy: „Albowiem smutek Boży rodzi skruchę prowadzącą do zbawienia, którego nie można żałować, natomiast smutek świata powoduje śmierć”. Pokuta jest przemianą serca i zmianą myślenia. Musimy zdecydować, że przestaniemy żyć po swojemu i zaczniemy żyć po Bożemu. To decyzja, że będziemy służyć Bogu ze wszystkich naszych sił i robić wszystko.

Rzymian 2:4 mówi: „Dobroć Boża prowadzi was do pokuty”. Bóg był dla nas taki dobry i to powinno sprawić, że będziemy chcieli podobać się Mu pod każdym względem. Bóg przez swoją miłość do nas zrobił tak wiele dla nas i dlatego czytamy w 1 Liście Jana 4:19: „Kochamy Go, bo On pierwszy nas umiłował”. To powinno sprawić, że będziemy chcieli pokutować i zrobić wszystko, o co nas prosił, w przeciwnym razie nie kochamy Boga. Jezus powiedział w Ewangelii Jana 14:24: „Kto mnie nie miłuje, nie przestrzega moich słów”.

2. Pokuta jest w zasadzie równoznaczna z zostaniem uczniem, a także wyznaniem Jezusa Chrystusa jako Pana.

Nie tylko wyznajemy, że Jezus jest Chrystusem, Synem Boga żywego, jak Piotr w Ewangelii Mateusza 16:18; wyznajemy Go również jako naszego Pana. „...*Jeśli ustami wyznasz Pana Jezusa i uwierzysz w sercu swoim, że Bóg Go wskrzesił z martwych, zbawiony będziesz...*” Rzymian 10:9. Nazywamy Go naszym przywódcą, właścicielem, władcą, wodzem, szefem, tym, który ma całkowitą władzę nad naszym życiem. Pewnego dnia każdy dokona takiego wyznania („...aby na imię Jezusa zgięło się wszelkie kolano tych w niebie, i tych na ziemi, i tych pod ziemią, i aby wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem, ku chwale Boga Ojca.” Filipian 2:10-11), ale dla niektórych będzie już za późno.

Ponieważ chrzest jest ucieleśnieniem wiary i wołaniem grzesznika do Boga o przebaczenie, oczywiste jest, że bez wiary w Chrystusa jako własnej ofiary i bez otaczania się Jezusem jako Panem. Nie może być chrztu, a tym samym zbawienia.

3. Co zatem należy czynić, aby zostać zbawionym?

Pokuta jest dokonywana „w imię Jezusa Chrystusa”. Jezus jako Chrystus jest ofiarą za grzech człowieka. Zatem pokuta musi odbywać się „w imię” ukrzyżowanego Chrystusa. Wyrażenie „w imię Jezusa Chrystusa” oznacza

nie tylko władzę Jezusa, ale poleganie na nim jako na ofierze za grzech. Zatem pokuta nie polega jedynie na odwróceniu się od grzechu, ale wiąże się ze zwróceniem się do Jezusa jako ofiary za grzech. Taka pokuta jest nierozdzielnie związana z wiarą, która oznacza zaufanie do Jezusa Chrystusa spędził dużo czasu w dniu Pięćdziesiątnicy, prowadząc swoich słuchaczy do pokuty, ale nie było to zwykłe odwrócenie się od grzechu, ale takie odwrócenie się od grzechu, które doprowadziłoby do pełnego przyjęcia Pana i Zbawiciela jest to także grzech, który wzywał do pokuty. Kiedy ktoś żałuje za odrzucenie Jezusa jako Zbawiciela, przyjmuje go jako Zbawiciela. Dlatego wierze musi towarzyszyć pokuta, a pokuta musi być powiązana z zaufaniem, zanim ktoś odpowie Chrystusowi jako swemu. ofiara za grzech.

4. Wymaga się, aby pokutujący wierzący byli ochrzczeni w imię Jezusa Chrystusa” (Dzieje Apostolskie 2:38).

Związek chrztu z wiarą w Piśmie Świętym można łatwo ujawnić jako wyraz lub ucieleśnienie wiary. To, co oznacza zaufanie Chrystusowi ukrzyżowanemu, jest na zewnątrz wyrażone lub ucieleśnione przez chrzest, który jest pogrzebaniem w wodzie i zmartwychwstaniem „w imię Jezusa Chrystusa”. Chrzest oznacza więc zaufanie Chrystusowi. Nie jest to coś innego niż wiara dodana do wiary i pokuty, ale wyraz obu. Dlatego Piotr nakazał swoim słuchaczom, aby pokutowali i przyjęli chrzest... w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów” (Dz 2,38). Chrzest, podobnie jak wiara, spogląda na Kalwarię, na Chrystusa, jak na ofiarę za grzech. zatem znaczenie wiary Bóg połączył chrzest z wiarą i pokutą i oczekuje, że każdy z nas „ochrzci się w imię Pańskie” (Dz 10,48).

Wniosek:

Warunki zbawienia są odpowiedzią na Chrystusa jako naszą ofiarę za grzech. Dlatego poza krzyżem nie mają one żadnego znaczenia. Osiągnięcie tych warunków bez uprzedniego dotarcia do Jezusa jako ofiary za grzech jest bezsensowne i bezcelowe. Warunkiem nie jest kilka poleceń arbitralnie wydanych przez osobę posiadającą władzę, aby sprawdzić gotowość człowieka do posłuszeństwa, ale naturalne reakcje wobec tego, kto jest ofiarą za grzech człowieka. Musi sprawić, że Chrystus ukrzyżuje swoją prośbę przed Bogiem i oczekiwać zbawienia przez śmierć Jezusa za człowieka. Grzesznik jest powołany nie tylko do wyznania Jezusa jako swego Pana, ale jako Zbawiciela.

Rozdział 7.

CZY CHRZEST MUSI BYĆ DOKONYWANY POPRZEZ ZNURZENIE OSOBY W WODZIE, ZAMIAST TYLKO POKRYCIA LUB ZALEWANIA JĄ WODĄ?

Myślę, że odpowiedź brzmi tak, a oto kilka powodów.

Greckie słowo przetłumaczone jako „chrzcić” oznacza zanurzyć.

Chrzest pochodzi od greckiego słowa baptizo, które zawsze oznacza „zanurzyć”, „zanurzyć” lub „zanurzyć”. Współczesne słowniki języka angielskiego mogą podawać inne definicje, ale odzwierciedla to tylko współczesne użycie. Niekoniecznie oznacza to znaczenie tego słowa w języku biblijnym. Greckie słowniki słów biblijnych podają, że „chrzcić” oznacza zanurzać:

Leksykon Thayerana baptizo mówi: „zanurzyć, zanurzyć, zanurzyć”.

Konkordancja Stronq definiuje baptizo, „zmoczyć, tj. całkowicie zmoczyć”.

Lydella i Scotta definiują to jako „Zanurzać się, zanurzać się”.

Zwolennicy zraszania pomijają ważny czynnik. Oryginalnym tekstem Nowego Testamentu i językiem mówionym w tamtych czasach był język grecki. Autorzy Nowego Testamentu znali greckie słowo baptizo oznaczające zanurzenie. Znali także greckie słowo rantizo oznaczające posypywać i greckie słowo cheo oznaczające nalewać. Te często używane słowa nigdy nie były zamienne, miały odrębne znaczenia. Gdyby Bóg zamierzył, że chrzest będzie polegał na pokropieniu, co oznacza greckie słowo rantizo, czyli polewanie, greckie słowo cheo, zastosowałby je raczej niż zanurzenie, czyli greckie słowo baptizo.

2. Dowody biblijne

Najlepszym sposobem zrozumienia nakazu biblijnego jest przestudiowanie fragmentów, które się do niego odnoszą, w kontekście, porównując je z innymi fragmentami na ten temat. W ten sposób uczymy się znaczenia słów. Zwróć uwagę, czego wymaga chrzest i zastanów się, jakie postępowanie odpowiada temu, co mówi Biblia:

A. Do chrztu potrzebna jest woda

Użyty element lub substancja nie jest nieodłącznym elementem słowa „chrzczyć”. Substancją natomiast użytą podczas chrztu, który Jezus nakazał wszystkim, jest woda.

- Dzieje Apostolskie 10:47-48 – „Zaiste, nikt nie może odmówić wody, aby mogli zostać ochrzczeni...”

B. Do chrztu potrzeba dużo wody

- W Jana 3:23 czytamy: „A i Jan chrzczył w Aenon, niedaleko Salim, gdyż było tam dużo wody...” „Dużo wody” nie jest potrzebne, jeśli ktoś jest po prostu pokropiony lub polewany, ale jest konieczne do zanurzenia .

C. Podczas chrztu ludzie przychodzili do wody.

- Dzieje Apostolskie 8:36 – „Przyszli nad wodę”.
- Mateusza 3:5-6 – „Wtedy wychodziła do niego Jerozolima i cała Judea i cała okolica nad Jordanem; i przyjmowali od niego chrzest w rzece Jordan, wyznając swoje grzechy”.

Niektórzy uważają, że eunuch wyciągnął butelkę wody, której Filip użył do chrztu. Bynajmniej! Woda używana do chrztu eunucha była zbiornikiem wodnym, do którego przybywali w czasie podróży. Czy ludzie, gdy zostaną pokropieni lub poleni, muszą iść do wody? Nie, woda może do nich dotrzeć, bo niewiele potrzeba, ale kiedy ludzie są zanurzeni, idą do wody.

D. Chrzest polega na wejściu i wyjściu z wody.

- Marka 1:9-10 – „Stało się w owych dniach, że Jezus przyszedł z Nazaretu w Galilei i przyjął chrzest od Jana w Jordanie. I natychmiast, wychodząc z wody, ujrzał otwierające się niebiosa i Ducha zstępującego na Niego” (NKG czyta: „Jak gołębica”).
- W Dziejach Apostolskich 8:38-39 czytamy: „...i zeszli obaj do wody, Filip i eunuch; i on go ochrzcił. A kiedy wyszli z wody...”

Tutaj oczywistym odniesieniem jest zanurzenie. Czy posypanie lub polewanie wymaga zejścia do wody? Nie, ale chrzest tak.

mi. Chrzest jest pogrzebem i zmartwychwstaniem.

- Kolosan 2:12 – „...pogrzebani razem z Nim w chrzcie, w którym także razem z nim zostaliście wskrzeszeni przez wiarę w działanie Boga, który go wskrzesił z martwych.”
- Rzymian 6:4-5 – „Dlatego też zostaliśmy razem z Nim pogrzebani przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus powstał z martwych przez chwałę Ojca, i my mogli wejść w nowe życie. Bo jeśli zjednoczyliśmy się z Nim na podobieństwo Jego śmierci, z pewnością będziemy także na podobieństwo Jego zmartwychwstania.”

Przez chrzest zostajemy pogrzebani z Jezusem i razem z Nim zmartwychwstali. Tak jak On został pogrzebany w ziemi, tak i my jesteśmy pogrzebani w chrzcie.

Niektórzy twierdzą, że chrzest jest „tylko symbolem” pochówku Jezusa, zatem nie ma znaczenia, w jaki sposób zostanie on dokonany. Chrzest zawiera element symboliczny, ale w jaki sposób może to dowodzić, że sam czyn nie ma znaczenia?

Czy fragmenty mówią, że Jezus został pochowany, ale nie ma znaczenia, czy my jesteśmy pochowani, czy nie? Mówi, że jesteśmy pogrzebani i wychowani przez chrzest. Osoba, która ma zostać ochrzczona, ma zostać pochowana i wskrzeszona.

W rzeczywistości symbole są ważne, zwłaszcza gdy to sam Bóg je wybrał. Kto odważyłby się zmienić to, czego chciał Bóg?

Oczywiście śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie podczas chrztu to coś, o czym Bóg chce, abyśmy wiedzieli i o czym przypominało poprzez symboliczne działanie, które dla nas wybrał. Zobacz Rzymian 6:1–12 i przekonaj się, jak ważne i praktyczne dla chrześcijanina jest przypomnienie, że umarł wraz z Chrystusem podczas chrztu.

„Co w takim razie powiemy? Czy mamy trwać w grzechu, aby łaska mogła się zwiększyć? Oby nigdy tak nie było! Jak my, którzy umarliśmy dla grzechu, mamy w nim żyć? Albo czy nie wiecie, że my wszyscy, ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? Dlatego zostaliśmy razem z Nim pogrzebani przez chrzest w śmierć, aby tak i Chrystus mógł wejść w nowe życie, jak Chrystus zmartwychwstał przez chwałę Ojca. Bo jeśli zjednoczyliśmy się z Nim na podobieństwo Jego śmierci, z pewnością będziemy także na podobieństwo Jego zmartwychwstania, wiedząc o tym, że nasz dawny ja został wraz z Nim ukrzyżowany, aby nasze grzeszne ciało zostało zgładzone, abyśmy nie byli już niewolnikami grzechu. Bo kto umarł, został uwolniony od grzechu. Jeśli więc umarliśmy z Chrystusem, wierzymy, że z Nim także żyć będziemy, wiedząc, że Chrystus powstał z martwych i już nigdy nie umrze; śmierć nie jest już nad Nim panem. Przez śmierć, którą umarł, umarł dla grzechu raz na zawsze; ale życie, którym żyje, żyje dla Boga. Tak też uważajcie się za umarłych dla grzechu, ale żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie. Nie pozwólcie więc grzechowi królować w waszym śmiertelnym ciele, abyście byli posłuszni jego pożądliwościom.” (Rzymian 6:1-12)

Czy istnieje jakiś określony wzór słów, które należy wypowiedzieć podczas chrztu?

Nie sądzę, że istnieje taka formuła, a oto powody:

- Niektórzy mówią: „Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”
- Niektórzy mówią: „Chrzczę cię w imię Jezusa”.
- Niektórzy dodają do tego: „na odpuszczenie grzechów” lub „na odpuszczenie grzechów i otrzymanie daru Ducha Świętego”.
- Niektórzy nawet chrzczą osobę trzykrotnie, raz „w imię Ojca”, ponownie „w imię Syna” i wreszcie „w imię Ducha Świętego”.
- Niektórzy nie uważają, że trzeba mówić coś specjalnego, o ile osoba ochrzczona rozumie, co robi i dlaczego przyjmuje chrzest.

1. Czy zrobienie czegoś w imieniu innej osoby wymaga powtarzania formuły z użyciem imienia tej osoby?

- Apostołowie nie mogli wypędzać demonów, uzdrawiać chorych ani dokonywać innych cudów inaczej niż w imieniu Jezusa, ale Piotr czasami pomijał wypowiedzanie tej formuły (Dzieje Apostolskie 9:40).
- Chrzestianie modlą się w imieniu Jezusa, ale nie zawsze powtarzają tę formułę (Dz 4,23-30).
- Głoszenie odbywa się w imieniu Jezusa (Łk 24:46, 47), ale to nie znaczy, że te słowa muszą być zawsze powtarzane, aby głoszenie było ważne.
- Wszystko, co robimy, robimy w imieniu Jezusa (Kolosan 3:17), ale to nie znaczy, że te słowa muszą zawsze być powtarzane.

- W rzeczywistości pisma święte nie nauczają, że podczas chrztu należy wypowiedzieć określoną formułę słów.

2. W przykładach chrztów biblijnych nie została podana żadna identyczna formuła:

- Mateusza 28:19 – „w (eis in) imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”
- Dzieje Apostolskie 2:38 – „w (epi na) imieniu Jezusa Chrystusa”
- Dzieje Apostolskie 8:16 – „w (eis in) imię Pana Jezusa”
- Dzieje Apostolskie 10:48 — „in (en in) imię Pana”
- Dzieje Apostolskie 19:5 – „w (eis in) imię Pana Jezusa”

3. Kilka pomysłów na to, co oznacza „w imię”:

- Thayera: „na swój rozkaz i władzę, działając w jego imieniu, popierając jego sprawę”.
- Komentarz ambony: „w władzę... wpływ... wiarę... rodzinę”
- Międzynarodowy komentarz krytyczny: „w drodze poświęcenia się”
- WF Flemington: „na własność”